

עדותה של ראיסה מוסא אלקרקי

בת 52, אם לתשעה ילדים, מתגוררת בשכונת אל-סעדיה שער הפרחים, ברובע המוסלמי בעיר העתיקה בירושלים. העדות נגבתה ביום 12.4.10 על ידי עו"ד נסרין עליאן מהאגודה לזכויות האזרח.

בתאריך 2.4.2009 נכנסו לבית השכן לנו מתנחלים, ומאז נהפכו החיים שלנו לגיהנום. המחיה היום-יומית הפכה להיות קשה מאוד: היו לנו המון עימותים אתם, הרבה התנכלויות, תלונות הדדיות במשטרה, כל הזמן אנחנו חיים בלחץ, בפחד ובהיסטריה מהם, שלא יקרה לנו עוד משהו ועוד משהו.

הבעיה העיקרית היא שאנו חולקים עם המתנחלים מסדרון, שלמעשה מפריד בין שני חלקי הבית שלי. רוחבו של המסדרון כמטר ואורכו כעשרה מטר והוא פתוח, כלומר תחת כיפת השמים. הבית שלי מחולק לשני חלקים: מצד שמאל של המסדרון יש לנו מטבחון וחדר שינה אחד לכל חמשת ילדיי הקטנים, ובחלק השני נמצא חדר השינה שלי ושל בעלי, סלון, מקלחת ושירותים. בצמוד לחדר הזה נמצא הבית של המתנחלים, והכניסה היחידה לביתם היא דרך אותו מסדרון.

בבית של המתנחלים אין משפחה קבועה שמתגוררת, רק גברים שמגיעים למקום, מלווים במאבטחים, וכולם חמושים. בשעות הערב, כשהם מגיעים לדירה, יש תמיד המון רעש, צעקות, שירה ותפילה, זה נמשך כשעה בערך. אני דופקת להם על הדלת כדי שיבינו שהם עושים הרבה רעש, ואז הם יוצאים, צועקים עליי ודוחפים אותי או מרביצים לי, והדברים מתפתחים לעימותים. אי אפשר לדבר אִתם בכלל. המצב חמור וקשה יותר בסופי השבוע, בימי שישי-שבת, אז יש הרבה רעש, תמיד הם דופקים על הדלת בכוונה, כאילו לקנטר, המון שירה בקולות גבוהים, וצעקות. אי אפשר לישון או לשבת בשקט וברוגע בתוך הבית שלנו מכניסת שבת ועד יציאתה. וכשאתי משמיעה קוראן בבית שלי, הם תמיד יוצאים וצועקים עלינו לכבות את הרדיו.

המתנחלים לא רוצים שאסגור את הדלת הראשית, ארבע פעמים הם שברו את המנעולים של הדלת. באחת הפעמים, שמעתי דפיקות ורעשים בשעה שתיים בלילה. 'צאתי לראות מה קורה וראיתי שהם מנסים לשבור את המנעול עם מוט ברזל. שאלתי את אחד המתנחלים 'מה אתה עושה?', הוא צעק עליי והתחיל להגיד לי בעברית 'שקט שקט, תשתקי'. הגשתי תלונות במשטרה אך לשווא.

כשאתי יושבת בפתח הבית, במסדרון הצר, שהוא בעצם המפלט היחיד שלנו שבו אפשר להרגיש שמש ורוח בעיר העתיקה שבנויה בצפיפות ומבניה ישנים, מגיעים המתנחלים ופוסעים מעלינו, ואומרים לי 'לכי מכאן ותזיזי את הדברים שלך מכאן'. כשאתי משאירה דברים בחוץ, הם בועטים בהם ברגליהם ומפזרים אותם לכל עבר.

גם דברים תמימים, שקורים במקרה, למשל – כשאתה נתקל בהם במסדרון, תמיד מביאים לצעקות ומתפתחים עימותים מהדברים הכי קטנים.

בוקר אחד ישבתי עם בעלי לשתות קפה במסדרון. אני התיישבתי על הרצפה, ואחד המתנחלים שיצא מביתו, עבר מעליי כאילו שאין אדם שיושב שם. אמרתי לו 'מה אתה עובר מעליי כך', ואז הוא ענה משהו בעברית. מהאינטונציה הבנתי – שכאילו אני יושבת שם בכוונה. כשסיים לדבר נעץ את ידיו בעיניי, בתגובה אני שפכתי עליו את הקפה שהיה לי ביד.

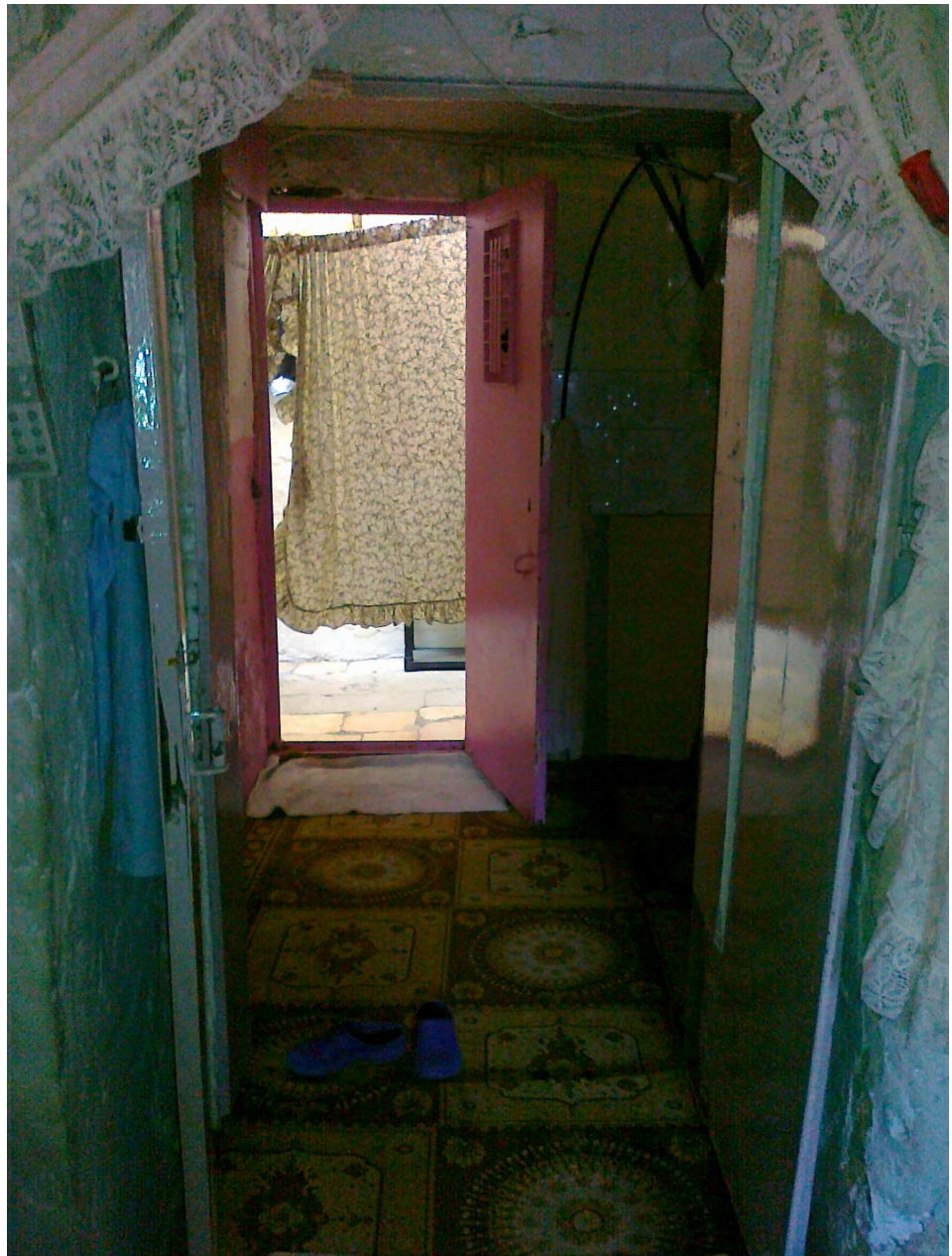
לפני שבוע וחצי, בשעה שתיים-עשרה וחצי באישון לילה, שמעתי את קולם של חמישה או שישה גברים שצועקים במעבר. יצאתי לראות מה קורה. חלק מהמתנחלים נכנסו בחזרה לדירה שלהם וחלקם עזבו. ניגשתי לדלת הכניסה הראשית כדי לסגור אותה. פתאום אחד מהם חזר ודחף את הדלת בעוצמה רבה, בזמן שהיד שלי הייתה על הדלת, וכתוצאה מכך נחתכה לי היד והתמלאתי דם.

כל כך הרבה התנכלויות היו לנו והגשנו הרבה תלונות, כעשרים פעם ניגשתי למשטרה, ואף פעם זה לא הועיל. בפעם האחרונה החתימו אותי על התחייבות שלא לבוא אִתם [עם המתנחלים] במגע, ואפילו לא לדבר אִתם. תמיד כשאתי הולכת להגיש תלונה במשטרה אני החשודה. תמיד צועקים עליי ודופקים על השולחן בעוצמה, ותמיד הם גורמים לי לבכות מרוב מרמור.

הבית של המתנחלים בנוי בשתי קומות; בסוף המסדרון יש את דלת הכניסה לבית שלהם ומעליו חלון שמשקיף לאותו מסדרון. כשאנחנו יושבים במסדרון, הם תמיד זורקים עלינו מלמעלה קליפות גרעינים, יורקים מים ומשליכים חפצים מכל הבא ליד.

כשהילדים והנכדים יושבים במדרגות בכניסה לביתנו, תמיד יש עימותים עם המתנחלים. לפני שבוע פאדי, הילד הקטן שלי בן ה-12, עבר במסדרון, והמתנחל שעבר באותה דקה הצמיד אותו בגופו לקיר והטיח את ראשו בקיר. בלי שום סיבה מוצדקת, סתם למען ההפחדה, מתנכלים לילדים הקטנים שלנו. יום אחד הגעתי הביתה, ראיתי את

הנכדה שלי בוכה ושאלתי אותה מה קרה, היא סיפרה שמתנחל שעבר במסדרון כשישבה על המדרגות הרביץ לה סתם כך, בלי שום סיבה.

אני כל הזמן מודאגת וטרודה כי הילדים שלי ישנים בחלק השני של הבית ואין לי קשר עין אִתם, והבעיות עם המתנחלים מלחיצות אותי מאוד. כל קול או רעש הכי קטן אני ישר קופצת לבדוק שהכול בסדר עם הילדים.

שני הילדים הקטנים שלי מפחדים לצאת מהחדר שלי וללכת לחדר שלהם לבד, במיוחד בערבים, כשהמתנחלים נמצאים. הם כל הזמן מבקשים שאני אלווה אותם כי הם מפחדים שהמתנחלים יתנכלו להם. לפעמים כשאנחנו יושבים בחדר שלהם הם מתאפקים מאוד לא ללכת לשירותים שנמצאים בחדר שלי, כדי לא להיתקל במתנחלים שבמסדרון.

ביום האם, 21.3.2010, הגיעו הילדים הנשואים שלי לברך אותי, בלי הנכדים. הם לא רוצים עימותים עם המתנחלים. אני כבר הרבה זמן לא ראיתי את הנכדים שלי. הם החליטו לא לבוא אליי יותר עם הילדים שלהם,

אחרי שמתנחל סגר את הדלת הראשית על הנכד הקטן שלי בן השלוש ולא נתן לו להיכנס. מאז, הבת שלי לא מגיעה אליי עם הילדים שלה.

עוד תקרית שהייתה לנו, פעם ישבנו במדרגות אני והילדים, הם באו, עברו מעלינו, והרביצו לילד הקטן שלי מכות רצח. אני לא יכולתי להתאפק אז קמתי להגן על הילד שלי, חמישה מהם התנפלו עליי והרביצו לי בראש.

המתנחלים מסתובבים כל הזמן עם מצלמות וידאו בידיהם, ומצלמים אותנו אחד אחד. יום אחד ישבתי בסלון עם הילדים, אחד המתנחלים פתח את הווילון ונכנס לנו לתוך החדר כשהוא מצלם אותנו. התנהגות זו חזרה על עצמה כמה וכמה פעמים. כבר אין לנו פרטיות בכלל, כל רגע הם יכולים להפתיע אותנו בצילום שלהם. הם גם נועצים מבטים פנימה, לתוך החדרים שלנו, כשהם עוברים. הדבר מאלץ אותי להיות לבושה בקפידה כל הזמן, עם רעלה על הראש, כאילו שאני מחוץ לבית. מרוב שהם הפריעו לנו עם הצילומים שלהם, תליתי וילון בכניסה לחדרים שלנו, כדי למנוע מהם לראות אותנו כשהם נכנסים ויוצאים.

כחודשיים אחרי שנכנסו המתנחלים, ניסו להתקין מצלמה קבועה במסדרון מעל פתח הבית שלהם, אבל אני ובעלי התנגדנו בחריפות. אנחנו יושבים במסדרון הזה שהוא המפלט היחיד שלנו, אנחנו יושבים לשתות את הקפה היומי שלנו שם, אז איך אני ארגיש בנוח שהם יצלמו אותי עשרים וארבע שעות ביממה.

אני כבר אומרת לבעלי שנמאס לי מהבית הזה, קשה לי מאוד לחיות כך. מאז השכנות הזו אני מפחדת לעזוב את הבית, לא נוסעת לבקר את הבנות שלי ומנסה להיות כמה שיותר בבית, כי אלוהים יודע מה הם יעשו, הרי לבית השכנים שלנו נכנסו באמצע הלילה, שברו את הדלת ונכנסו כשהדיירים לא היו בבית.

